

[Poul Nielson]

på, at vi ikke lader Sydafrika bruge sporten som et billigt politisk alibi for i øvrigt at køre den politik, man gør.

Til hr. Bolvig: det er rigtigt, at principperne kan koste penge, og det har jeg også givet udtryk for at vi er parat til, idet jeg har sagt, at henstillingen skal forstås sådan, at dersom kullene kan købes andre steder, er det det, der skal ske.

Endelig en bemærkning til hr. Jørgen Junior, som formentlig blev overvældet af sine følelser i denne sag, da han korrigerede mig og sagde, at fremskridtspartiet ikke er Sydafrikas racistiske advokat her i folketingset. Det, jeg sagde, var, at fremskridtspartiet er det racistiske Sydafrikas advokat, og det er jo noget ganske andet.

(Kort bemærkning).

Jørgen Junior (FP):

Jeg vil da gerne berolige hr. Poul Nielson lidt. Når han nu ikke kan følge med i de flagrende udregninger og fortsætter med postulaterne om, hvem der er advokat for hvad, synes jeg blot, hr. Poul Nielson skulle konstatere, at vi jo går ind for EF og for NATO, og at man for ganske kort tid siden så de fem største NATO-landes udenrigsministre rejse til Pretoria og føre samtaler, hvor man forsøgte at finde frem til en fornuftig løsning på forskellige problemer. Det gør man naturligvis, fordi man er klar over, at der er tale om en udvikling, der går i en positiv retning, og derfor skal den udvikling støttes. Sporten er kun en lille faktor i hele det spil. Før blev det kritiseret, at der var apartheid i sport. Nu siger man: ja men det er kun et forsøg på at tilsløre noget andet. Nej, der er en fornuftig udvikling, og det er det, man har set fra vestlig side. Det er det, vi skal forstå og kunne bedømme også i Danmark.

Så vil jeg kun lige kort sige til hr. Gert Petersen, at den grusomste undertrykkelse efter min opfattelse er den, der medfører sult på grund af dårlig styring, som man ser det i de socialistiske lande.

Udenrigsministeren (Christophersen):

Jeg skal ikke blande mig i de mange diskussioner, der har været, men jeg må dog lige sige til hr. Jørgen Junior, at når de fem vestmagters udenrigsministre drog til Preto-

ria, var det ikke, fordi de syntes, udviklingen gik i den rigtige retning, men fordi de syntes, den gik i den forkerte retning. De drog derned for at prøve et sidste overtalelsesforsøg for at få Sydafrika til at gå med til en internationalt acceptabel Namibialøsning.

Når jeg tager ordet igen, er det, fordi hr. Bolvig stillede mig et spørgsmål om, hvordan VS' forslag kunne gavne Sydafrika. Det, jeg sagde om det, var, at man gennem et sådant forslag ville undergrave FNs sanktionsinstitut, altså sanktionsbegrebet, og at det kunne give Sydafrika en politisk gevinst.

Der er måske nok grund til at ofre den betragtning endnu nogle bemærkninger, for det har jo været et helt grundlæggende princip i Danmarks holdning til internationale sanktioner siden anden verdenskrigs afslutning – og det, vi her taler om i dag, er en egentlig sanktionspolitik – at den skulle være international, og at den skulle være effektiv. Det har været et grundlæggende princip for alle vestlige lande, fordi man i 1930'erne havde meget ulykkelige erfaringer med internationale sanktioner begyndende med sanktionspolitikken over for Italien på grund af Abessinienkrigen, videreført med en utilstrækkelig sanktionspolitik under den spanske borgerkrig. I begge situationer opnåede man kun følgende: for det første at svække den internationale tillid til sanktionsvåbenet, for det andet at svække troværdigheden af dem, der brugte sanktionsvåbenet, og det afgørende politiske problem, der opstod i kølvandet af denne mislykkede internationale sanktionspolitik i 1930'erne, var, at til sidst troede de aggressive stater i 1930'erne, at vestmagterne altid ville sige ét, men gøre noget andet, og ud fra dette disponerede de. Det er risikoen ved ikke at anvende en effektiv sanktionspolitik, og det er baggrunden for, at det har været et fundamentalt princip i alle danske regeringers holdning til sanktionspolitikken, at det måtte forudsættes, at den var international, og at den var effektiv, og det er også denne regerings opfattelse af det spørgsmål.

Så kan man på anden vis, som dette folketingsflertal også har gjort det, og som regeringen også står bag ved, udtrykke sin holdning til apartheidproblemerne. Man kan opfordre, som vi også har gjort, sportsorganisationer, virksomheder osv. til at begrænse deres samkvem mest muligt. Man kan rette en